

הגזול ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

ק"ח.

עין משפט
נר מצוה

קב"ב א מ"י פ"א מהל' גזילה וזכירה הל' ז
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' ד ור"ב אלפס
 האן וכי"כ פ"ג דף פז
 ושם כל הסוגיא:
 קב"ב ב מ"י פ"ג מהל' מלוה וזוה הל' ח
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א:
 ק"ו ג מ"י פ"ו מהל' שאלה ופקדון הל' יא
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' ב:
 ק"ח ד מ"י פ"ג מהל' מלוה וזוה הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א:
 ק"ט ה מ"י פ"ו מהל' שאלה ופקדון הל' יא
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"א ז ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ב ט י מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ג י ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ד יא ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ה יב ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ו יג ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ז יד ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ח טו ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קכ"ט טז ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:
 קל' יז ח מ"י פ"א מהל' טעון וטעון הל' ט
 סמג עשין עג טושי"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סעי' א וס"י ע"ג סעי' ב:

פרה רבועה כו'. וגזול לא משכה והיא כקרקעות ולר"א דלמך שדה נגזלת קונה פרה עמה וסייב לשלם דמטלטלין נקנין אנב קרקע ולבינן לא קנה שדה ולא פרה שדה: **מתני'** לא יחזיר לו פקדונו במדבר ללא מקום שימור הוא: **על מנה ללא למדבר.** קס"ד שאמר לו ליה זה על מנת שגלגל למדבר ושם אפרע נך להכי פריך פשיטא והא מתנה צהדיא לקבלו במדבר: **גמ'** ניתנה ליתבע. אם ירצה מלוה לדרו על העלוונה: **ז' א' נעיה לכהדריה ניהלך הסס מהדרנא לך.** ואשמועינן מנא דאע"ג ללא תנאי גמור הוא דהא אי צעית קאלמך אפ"ה כיון דידע דאיהו נמי למדבר נפיק על כרחו יקבלס: רב הונא ורב יהודה אמרי חייב. לשלם: פטור. ומיהו ישבע כדאמר שאין יודע שחייב לו כלום דלא עדיף שמה מצרי דהא א"י הוה טעין ליה אין לך צדיק כלום הוי משביעין ליה שבעת היסת: דוקא **פצע ליה.** ואל גולתני דהוי טענת צרי: ללא ידי שמים. וכיון דקא מודי דודאי גוליה לא נפיק ידי שמים עד דעביד השנה אבל סיפא הואיל ולא גולן ידע ולא גזול ידע ליכא שום טענת צרי לא צריך למיפק ידי שמים: **אמר נמי.** דהיכא דנא לנאח ידי שמים אפילו מאן דפטור ליה מדיני אדם מודה דחייב היכא דליכא קצת טענת צרי הלכך רב הונא דאוקמה רישא דגלגל תבע הואיל ואיכא קצת צרי דהא גולן ידע דגוליה מעיקרא חייב בצל לנאח ידי שמים: **מתני'** חייב באחריותו. דממי גנבה קס ליה צרומיה והשנה דענד לוא השנה היא עד שמודע להו לבעלים: ומנו **אם האן.** אחר שהחזירו והיא שלימה הרי יש כאן דעת בעלים: **גמ'** לדעת צריך דעת. אם הכירו הבעלים שנגנב מהן טלה צריך שידועס כשיחזירנה ואי לא הודע להו אע"ג דמנו את האן והיא שלימה עדיין חייב באחריותה דכיון דידע הוא ליה גזילה גמורה ובעינן השנה מעליותא: שלא לדעת. לא הכירו בעלים קודם חזרה שמהא לאנס חסירה כלום ולאחר חזרה מנו את האן והיא שלימה פוטור מנין: **אסיפא.** לא ידעו הבעלים בגניבתו ובחזרתו ומנו את האן והיא שלימה פטור אבל ידעו לא מהני מנין: **ושמואל אמר בין לדעת בין שלא לדעת מנין פטור וכי קפני מנו אם האן אכולה.** בין ידעו בין שלא ידעו והכי משמע מתני' הגונב טלה והחזירה ומת חייב באחריותו וכן לא ידעו בגניבתו ובחזרתו וכן לא ידעו שיש להם חזרה פטור: **ור' יוחנן אמר לדעת מנין פטור שלא לדעת אפילו מנין לא לריך ומנו את האן ארישא.** והכי קתני הגונב טלה דהיינו ידעו אחרי כן והחזירו חייב באחריותו היכא דלא מנו אבל לא ידעו בגניבתו ובחזרתו אפי' אין מנין או שמתו אפילו ידעה פטור: **ורב חסדא אמר לדעת מנין פטור שלא לדעת צריך להודיעו.** אם לא הודיעו אע"ג דמנו חייב ומנו את האן ארישא והכי משמע מתני' חייב באחריותו בין מנו בין לא מנו אימתי בזמן שלא ידעו בעלים בחזרתו ובגניבתו ואם מנו הקך דרישא את האן לאחר חזרה פטור: **מ"ט**

והלה אומר איני יודע. פי' אם הפקיד אלני לכל איני יודע אם החזרתי לך חייב לביע כמו רישא דמתני' ולסיפא דמתני' הוא דמדמה לה בסמוך: **רב נתנן ורבי יוחנן אמרי פטור.** וק"ל כרב נתנן צדיני ופירש בקונטרס דמשביעין אותו שבעת היסמ שאין יודע ללא עדיף מאלו היה כופר לגמרי וגראה לסובר בקונטרס כלישנא קמא דרב נתנן דפרק שבעת הדיינין (שבעות מ: ושם מהל' ד"ה מאן) דארישא דקתני התם מנה לי צידך אין וכן צדי כלום פטור קאלמך רב נתנן ומשביעין אותו שבעת היסמ אבל איכא דמתני לה אסיפא אמנה לי צידך וא"ל הן למחר א"ל מנהו לי נתמיה לך פטור דדוקא נסיפא דאיכא דררס דממונא קאלמך ר"נ דמשביעין אותו שבעת היסמ אבל ארישא לא וכן נראה הלכה לישון הראשון דלישנא קמא סתמא דגמרא קאלמך אבל לישנא דתרס רב חביבא הוא דמתני לה וצפ"ק דצ"מ (דף ה. ושם ד"ה אין) גבי ההוא רעיא מייתי נמי לישנא קמא דר"נ אבל ר"ת אומר דמסקפ אין לחייבו שבעת היכא דליכא דררס דממונא כיון שיש צ' לשונות וצפ"ק דצ"מ (שם) לא דוקא נקט לישנא קמא דהא התם איכא דררס דממונא דלתו סהדי דאכיל תרי מינייהו ושמע ר"י שר"ת היה מניח לדיינין לחייבו היכא ללא היה דררס דממונא רק שהוא לא היה ריזיה לדון כן היכא דמודה שחייב לו אלא שטעון לו פרעמי ראה ר"י (א) ר"ת לחייב שבעת אע"ג דליכא עדים צהדיא הודאה והיה יכול לכפור בשעה שטען שפרעתי ואמר דחשיב שפיר דררס דממונא כמו שהיה דמתמיה לך אע"ג דנכח הודאה יש עדים ולפי פשט הלכה משמע דלמאן דמתני אסיפא חשיב לה דררס דממונא משום דאיכא עדים צהדיא שאל' אתמול הן ואין יכול עתה לכפור ורב האי גאון פי' כמו כן דלא משביעין ליה היכא דליכא דררס דממונא ומיהו משמעין ליה על תנאי שיהא צשמחא אם הוא חייב ואינו מודה לו: **שלא** לדעת מנין גבי **אם צריך.** והא דלמך ר' אלעזר לעיל בהכונס (ד' טז.) הכל צריכין דעת בעלים חוץ מהשבת אצידה אין צ"ל דפליג אהא אלא יש לפרש הכל צריכין דעת בעלים היכא דהוי לדעת חוץ מהשבת אצידה שאין צריך אפי' הוי לדעת שידוע שאצדה לו אותה אצידה: **מ"י**

פרה רבועה כו'. וגזול לא משכה והיא כקרקעות ולר"א דלמך שדה נגזלת קונה פרה עמה וסייב לשלם דמטלטלין נקנין אנב קרקע ולבינן לא קנה שדה ולא פרה שדה: מתני' לא יחזיר לו פקדונו במדבר ללא מקום שימור הוא: על מנה ללא למדבר. קס"ד שאמר לו ליה זה על מנת שגלגל למדבר ושם אפרע נך להכי פריך פשיטא והא מתנה צהדיא לקבלו במדבר: גמ' ניתנה ליתבע. אם ירצה מלוה לדרו על העלוונה: ז' א' נעיה לכהדריה ניהלך הסס מהדרנא לך. ואשמועינן מנא דאע"ג ללא תנאי גמור הוא דהא אי צעית קאלמך אפ"ה כיון דידע דאיהו נמי למדבר נפיק על כרחו יקבלס: רב הונא ורב יהודה אמרי חייב. לשלם: פטור. ומיהו ישבע כדאמר שאין יודע שחייב לו כלום דלא עדיף שמה מצרי דהא א"י הוה טעין ליה אין לך צדיק כלום הוי משביעין ליה שבעת היסת: דוקא פצע ליה. ואל גולתני דהוי טענת צרי: ללא ידי שמים. וכיון דקא מודי דודאי גוליה לא נפיק ידי שמים עד דעביד השנה אבל סיפא הואיל ולא גולן ידע ולא גזול ידע ליכא שום טענת צרי לא צריך למיפק ידי שמים: אמר נמי. דהיכא דנא לנאח ידי שמים אפילו מאן דפטור ליה מדיני אדם מודה דחייב היכא דליכא קצת טענת צרי הלכך רב הונא דאוקמה רישא דגלגל תבע הואיל ואיכא קצת צרי דהא גולן ידע דגוליה מעיקרא חייב בצל לנאח ידי שמים: מתני' חייב באחריותו. דממי גנבה קס ליה צרומיה והשנה דענד לוא השנה היא עד שמודע להו לבעלים: ומנו אם האן. אחר שהחזירו והיא שלימה הרי יש כאן דעת בעלים: גמ' לדעת צריך דעת. אם הכירו הבעלים שנגנב מהן טלה צריך שידועס כשיחזירנה ואי לא הודע להו אע"ג דמנו את האן והיא שלימה עדיין חייב באחריותה דכיון דידע הוא ליה גזילה גמורה ובעינן השנה מעליותא: שלא לדעת. לא הכירו בעלים קודם חזרה שמהא לאנס חסירה כלום ולאחר חזרה מנו את האן והיא שלימה פטור מנין: אסיפא. לא ידעו הבעלים בגניבתו ובחזרתו ומנו את האן והיא שלימה פטור אבל ידעו לא מהני מנין: ושמואל אמר בין לדעת בין שלא לדעת מנין פטור וכי קפני מנו אם האן אכולה. בין ידעו בין שלא ידעו והכי משמע מתני' הגונב טלה והחזירה ומת חייב באחריותו וכן לא ידעו בגניבתו ובחזרתו וכן לא ידעו שיש להם חזרה פטור: ור' יוחנן אמר לדעת מנין פטור שלא לדעת אפילו מנין לא לריך ומנו את האן ארישא. והכי קתני הגונב טלה דהיינו ידעו אחרי כן והחזירו חייב באחריותו היכא דלא מנו אבל לא ידעו בגניבתו ובחזרתו אפי' אין מנין או שמתו אפילו ידעה פטור: ורב חסדא אמר לדעת מנין פטור שלא לדעת צריך להודיעו. אם לא הודיעו אע"ג דמנו חייב ומנו את האן ארישא והכי משמע מתני' חייב באחריותו בין מנו בין לא מנו אימתי בזמן שלא ידעו בעלים בחזרתו ובגניבתו ואם מנו הקך דרישא את האן לאחר חזרה פטור: מ"ט

פרה רבועה כו'. וגזול לא משכה והיא כקרקעות ולר"א דלמך שדה נגזלת קונה פרה עמה וסייב לשלם דמטלטלין נקנין אנב קרקע ולבינן לא קנה שדה ולא פרה שדה: מתני' לא יחזיר לו פקדונו במדבר ללא מקום שימור הוא: על מנה ללא למדבר. קס"ד שאמר לו ליה זה על מנת שגלגל למדבר ושם אפרע נך להכי פריך פשיטא והא מתנה צהדיא לקבלו במדבר: גמ' ניתנה ליתבע. אם ירצה מלוה לדרו על העלוונה: ז' א' נעיה לכהדריה ניהלך הסס מהדרנא לך. ואשמועינן מנא דאע"ג ללא תנאי גמור הוא דהא אי צעית קאלמך אפ"ה כיון דידע דאיהו נמי למדבר נפיק על כרחו יקבלס: רב הונא ורב יהודה אמרי חייב. לשלם: פטור. ומיהו ישבע כדאמר שאין יודע שחייב לו כלום דלא עדיף שמה מצרי דהא א"י הוה טעין ליה אין לך צדיק כלום הוי משביעין ליה שבעת היסת: דוקא פצע ליה. ואל גולתני דהוי טענת צרי: ללא ידי שמים. וכיון דקא מודי דודאי גוליה לא נפיק ידי שמים עד דעביד השנה אבל סיפא הואיל ולא גולן ידע ולא גזול ידע ליכא שום טענת צרי לא צריך למיפק ידי שמים: אמר נמי. דהיכא דנא לנאח ידי שמים אפילו מאן דפטור ליה מדיני אדם מודה דחייב היכא דליכא קצת טענת צרי הלכך רב הונא דאוקמה רישא דגלגל תבע הואיל ואיכא קצת צרי דהא גולן ידע דגוליה מעיקרא חייב בצל לנאח ידי שמים: מתני' חייב באחריותו. דממי גנבה קס ליה צרומיה והשנה דענד לוא השנה היא עד שמודע להו לבעלים: ומנו אם האן. אחר שהחזירו והיא שלימה הרי יש כאן דעת בעלים: גמ' לדעת צריך דעת. אם הכירו הבעלים שנגנב מהן טלה צריך שידועס כשיחזירנה ואי לא הודע להו אע"ג דמנו את האן והיא שלימה עדיין חייב באחריותה דכיון דידע הוא ליה גזילה גמורה ובעינן השנה מעליותא: שלא לדעת. לא הכירו בעלים קודם חזרה שמהא לאנס חסירה כלום ולאחר חזרה מנו את האן והיא שלימה פטור מנין: אסיפא. לא ידעו הבעלים בגניבתו ובחזרתו ומנו את האן והיא שלימה פטור אבל ידעו לא מהני מנין: ושמואל אמר בין לדעת בין שלא לדעת מנין פטור וכי קפני מנו אם האן אכולה. בין ידעו בין שלא ידעו והכי משמע מתני' הגונב טלה והחזירה ומת חייב באחריותו וכן לא ידעו בגניבתו ובחזרתו וכן לא ידעו שיש להם חזרה פטור: ור' יוחנן אמר לדעת מנין פטור שלא לדעת אפילו מנין לא לריך ומנו את האן ארישא. והכי קתני הגונב טלה דהיינו ידעו אחרי כן והחזירו חייב באחריותו היכא דלא מנו אבל לא ידעו בגניבתו ובחזרתו אפי' אין מנין או שמתו אפילו ידעה פטור: ורב חסדא אמר לדעת מנין פטור שלא לדעת צריך להודיעו. אם לא הודיעו אע"ג דמנו חייב ומנו את האן ארישא והכי משמע מתני' חייב באחריותו בין מנו בין לא מנו אימתי בזמן שלא ידעו בעלים בחזרתו ובגניבתו ואם מנו הקך דרישא את האן לאחר חזרה פטור: מ"ט

(6) [לעיל ז', טז.] (7) כיצד ת. (8) [שם טז.:] (9) ס"ח ל"ב. (10) שם פד. (11) שם טז.: (12) ע"י ב"ש"א.

מ"ע דרב חסדא. בשלמא טעמא דכולהו יחא דעדיף להו לדעת משלל לדעת ועוד ממני' יחא לתרוי' כוותיהו טפי: הוילי ואלקטא נגרי כריתא. למדה ללאת חוץ ומעמה לריכה שימרו יפה וכיון דלא ידעו בעלים לא מודהרי זה אכל לדעת מנין פוטרי שהרי הכירו שנגנבה והחזירה ומעשיו חזרו כה: האי מאן דמוייס להכריס דאנבה אימרא מעדרא דידיה. כדי לגונבה: אט"ג דמני. אלמא לדעת לרין דעת: החזירו לעד. שיש לו לבעל הבית במדבר יא' ואט"ג דליכא לא לדעת ולא מנין ורז לא סגי ליה בלאו

חד מהני: דרקועפא. שהטלה ניכר

הוא כשנגנבו וניכר הוא לרועה במדבר

כשניסוקף על גאלו ואפי' לא מנה:

איס לכו דרבי יחזק. והבעלים

יודעין בגניבתו שמו והיא חסירה

ולאחר חזרה מנו והיא שלימה: מאי

לאו כפולע. פליגי לדעת דכפרישית

ידעו הבעלים בגניבתו וקאמר רבי

ישמעאל מנין פוטרי שאלס עשוי

למשמש בכיסו ומה היה עליה

פטור וכשמואל דאמר לדעת מנין

פוטרי ור"ע כרז דאמר לדעת לרין

דעת: כטלה פליגי שלא לדעת

וכפולעא דרב חסדא ור' יוחנן.

דרבי ישמעאל דאמר למקום שגנב

יחזיר כרזי יוחנן דאמר שלא לדעת

אפילו מנין לא לרין ור"ע כרז

חסדא דאמר שלא לדעת לרין דעת:

ה"ג א"ר זכיד משמיס דרבא כנונב

מרשות בעלים דר"ע לא פליגי.

דקבירא להו כרז חסדא דמפרש

טעמא משום דלנקטא ניגרי כריתא

והכא בשומר שגנב מרשות עמו

עסקינן וכתי למפטרי נפשיה מן

הבעלים בטענת גניבה או אצירה

וכ"ע כרז חסדא דאמר שלא מדעת

לרין דעת: ר"ע סבר. כיון שנעשה

גנב כלתה שמירתו דמו לא מהימן

להו לבעלים דהא ה"ל גונב שלא

לדעת לרין דעת ולא אמרינן קבירא

בדעת שומר והא איהו ידע בחזירתו:

ורבי ישמעאל סבר. עדין הוא

שומר עליו וסגי דדעת דידיה: והכלי

לו כחשבונו. לאחר זמן לקח הימנו

מקח וכשנשן לו דמים הוסיף עליהם

מעות הגזילה והכלי עשאוהו כהיה

כזו לומר הרי גזילתך יא': אדם

עשוי למשמש. ולמנוח כמה בכיסו

זה מיד מנה אחריו ומלא יותר

מדמי המקח והכיר שהחזיר לו גזילתו:

ליס ליה דר' יחזק. וליכא מנין: הא.

דקמני לא יא' דמני גולן ורמא

לידיה דגזול הלכך איכא למימר

דהשליכו זה לחיבתו ולא מנאן:

והא. דקמני יא' דמני גולן

ורמא לכיסיה דגזול וכיון דלית לן

דר' יחזק מנין פוטרי: איס ליה

זווי אחריו ככיסיה. ולא ידע כמה:

בתנאי' אין לוקחין מן הרועים.

דאיכא למימר שמה גנבו מנאנו של

בעל הבית המסור להם: אמר

ביהודה ופסקו בגליל. זו היא מלאכת

הנשים והן עומות ומוכרות

ולדעת בעליהן הוא: ועגלים.

הרועים בשרון כרצנה לעין כל

מאחר שמוכרין כפרהסיה לא גנבו. ל"א שרון שם מקום ומקום גדול ועגלים הוא ולוקחין עגלים כזול ומגדלין אותן ושלחן הן לשון זה עיקר

דמניא כמנחות בפרק כל קרבנות (דף טו.) אילים ממואז וכבשים מחזרון עגלים משרון: גב' ולא פלושין. שנתלם הזמר שעל הרחל מעט

מעט: פסורים. כגלים תפורים דאי נמי גנבו קננהו כשנינו: חלב וגבינה כמדבר. דאין דרך בעלים לילך עם ולעולם והרועה נעלן: אכל

לא כישוב. שדרך להביאו לבית בעל הבית: ארבע ומשן. שחסרונן ניכר בעדר ואין יכול לישמט ולומר זאב טרפה: כייסוס לוקחין מהן.

שהרי בעל הבית יודע מניינם: מרגיש. מנין: ארבע מסוך חמס. אם לא היה לו בעדר אלא חמס לאן ומוכר מהן ארבע מותר

לקח דכולי האי לא גביז מדבר מועט: ככריתא. עין בעל הבית ממיד עליהן ומרגיש בשלש: כחשוט. אין חשודות לו ואין

עינו עליהם לפיכך אין מרגיש כלומר אין יודע כשמוכרם זה: ארישא קאי. ארבע וחמס דשרי מ"ק: אסיפא. שמי לאן דקאמר מ"ק:

מדקאמר

מ"ט דרב חסדא הוילי (1) ואנקטא נגרי כריתא ומי אמר רבא הכי והאמר רבא האי מאן דחזוייה לחבריה דאגבה אימרא מעדרא דידיה ורמא ביה קלא ושדריה ולא ידע אי הדריה אי לא הדריה ומת או נגנב חייב באחריותו מאי לאו אע"ג דמני לא דלא מני ומי אמר רב הכי והאמר רב החזירו לעדר שבמדבר יצא אמר רב חזן בר אבא מודה רב (2) ב"ברקועתא ליכא כתנאי (3) ההגונב מלה מן העדר וסלע מן הכיס למקום שגנב יחזיר דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר צריך דעת בעלים סברוה דכולי עלמא אית להו דרבי יצחק דאמר רבי יצחק (4) אדם

עשוי למשמש בכיסו בכל שעה מאי לאו בסלע לדעת ובפלוגתא דרב ושמואל (5) (לא) במלה שלא לדעת ובפלוגתא דרב חסדא ור' יוחנן אמר רב זכיד משמיה דרבא כשומר שגנב מרשות בעלים כ"ע לא פליגי כדרב חסדא והכא בשומר שגנב מרשותו (6) שיחזיר למקום שגנב קמפלגי ר"ע סבר יבלתה לו שמירתו ור' ישמעאל סבר לא כלתה לו שמירתו לימא מנין פוטרי תנאי היא דתנאי (7) הגזול את חבירו והבליע לו בחשבון תני חדא יצא ותנאי אידך לא יצא סברוה דכ"ע אית להו דר' יצחק דאמר אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה מאי לאו בהא קמפלגי דמ"ד יצא סבר מנין פוטרי ומאן דאמר לא יצא סבר מנין אינו פוטרי אמרי אי סבירא לן בר' יצחק כ"ע לא פליגי דמנין פוטרי אלא כדדבי יצחק קמפלגי מר אית ליה דר' יצחק ומר לית ליה דר' יצחק ואי בעית אימא דכ"ע אית להו דר' יצחק ולא קשיא הא דמני ורמא ליה בכיסיה והא דמני ורמא ליה לידיה ואיבעית אימא אידו ואידו דמני ורמא בכיסיה הא דאית ליה זווי אחריו בכיסיה הא דלית ליה זווי אחריו בכיסיה: בתנאי' יאין לוקחין מן הרועים צמר וחלב וגדיים ולא משומרי פירות עצים ופירות אכל לוקחין מן הנשים כלי צמר ביהודה וכלי פשתן בגליל ועגלים בשרון וכולן שאמרו להטמין אמרו ילוקחין ביצים ותרגולין מכל מקום: גב' ת"ר יאין לוקחין מן הרועים לא עזים ולא גדיים ולא גזיון ולא תלושין של צמר אבל לוקחין מהן תפורין מפני שהן שלהן ולוקחין מהן חלב וגבינה במדבר ולא בישוב ולוקחין מהן ד' וה' צאן ד' וה' גזיון אבל לא שתי צאן ולא שתי גזיון ר"י אומר בייתות לוקחין מהן מדבריות אין לוקחין מהן כ"ללו של דבר כל שהרועה מוכר ובעל הבית מרגיש בו לוקחין מהן אין מרגיש בו אין לוקחין מהן אמר מר לוקחין מהן ד' וה' צאן ד' וה' גזיון השתא יש לומר ארבעה זבנין חמשה מיבעיא א"ר חסדא ארבעה מתוך חמשה ואיכא דאמרי א"ר חסדא יארבעה מעדר קמן וחמש מעדר גדול הא גופא קשיא אמרת ד' וה' צאן ד' וה' גזיון ד' וה' אין אבל שלש לא אימא סיפא אבל לא שתי צאן הא שלש זבנין לא קשיא הא בכריתא הא בכחישתא: ר"י אומר בייתות לוקחין מהן מדבריות אין לוקחין מהן כו': איבעיא להו ר"י ארישא קאי ולחומר או דלמא אסיפא קאי ולקולא ארישא קאי ולחומר דאמר לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן הגי מילי בייתות אבל מדבריות אפילו ארבעה וחמשה לא או דלמא אסיפא קאי ולקולא דאמר אבל לא שתי צאן ולא שתי גזיון הגי מילי מדבריות אבל בייתות שתיים נמי לוקחין ת"ש דתנאי ר"י אומר לוקחין בייתות מהן ואין לוקחין מהן מדבריות ובכל מקום לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן מדאמר

מ"ט (1) לאו בסלע כו' ובמלה שלא דרעת. קמס כס רגיל להיות לדעת מין שעשו למשמש בכיסו וקמס טלה רגיל להיות שלא לדעת להכי נקט כהא לדעת וכהא שלא לדעת: חמש מבעיא. מפורש נמס' שנת בפרק כמה אשה (דף ט: ושם ד"ה השתא) גבי שמעתא דקמל המסומר:

הדרן עלך הגזול בתרא וסליקא מסכת בבא קמא

קל ט מ"י שם הל' ד' טושי' שם פטרי ה: קלא י מ"י שם טושי' שם ונספקי ג: קלב כ מ"י שם טושי' שם טעמי' ה: קלב ל מ ג מ"י שם הל' ה הל' ב טושי' שם טעמי' ה:

הגהות הב"ח (6) גב' מודה רב בקועתא. י"ב טלח פירוט אנקלט קוקי וכן הוא במסכת שבת דף ק: (7) שם שהחזיר למקום שגנב קמיפליגי:

מוסף רש"י

צריך דעת בעלים. ואם לא הודיעם מיני כחירותם. אם מת או נגנב דמסקליה קס ליה כרשותיה והשנה כלא ידעה לכו השנה היא (ב"ח א.ח)

קל ט מ"י שם הל' ד' טושי' שם פטרי ה: קלא י מ"י שם טושי' שם ונספקי ג: קלב כ מ"י שם טושי' שם טעמי' ה: קלב ל מ ג מ"י שם הל' ה הל' ב טושי' שם טעמי' ה:

הגזול ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

ק"ט.

עין משפט
גזר מצוה

קלד א מ"י פ"ו מהל'
גניבה הלכה ב סמג
עשין ע"ב טושי"ע ח"מ ט"ו
ש"ע ספיק ד'
קלד ב ג מ"י ט"ו טושי"ע
ס"ג ספיק ב'
קלד ד מ"י פ"ה מהל'
גולה וארבעה ה"ל ח
ועין במ"מ סמג עשין ע"ב
טושי"ע ח"מ ט"ו ש"ע
ספיק ב'
קלד ה מ"י פ"ח מהל'
מויל ומיקח ה"ל יא
סמג עשין ע"ב טושי"ע ח"מ
סמג ש"ע ט"ו י'
קלד ו מ"י פ"ח מהל'
גולה וארבעה ה"ל י'
סמג עשין ע"ב טושי"ע ח"מ
ס"ג ש"ע ט"ו ג'
קלד ז מ"י פ"ו מהל'
גניבה ה"ל י' ועין
במ"מ סמג עשין ע"ב
טושי"ע ח"מ ט"ו ש"ע
ספיק ב' י'
קב ח מ"י פ"ו מהל'
מחנות עשין ה"ל י'
סמג עשין ע"ב טושי"ע ח"מ
ס"ג ש"ע ט"ו י'
קב ט מ"י פ"ו מהל'
גניבה ה"ל י' ועין
במ"מ סמג עשין ע"ב
טושי"ע ח"מ ט"ו ש"ע
ספיק ב' י'
קב י מ"י פ"ו מהל'
מחנות עשין ה"ל י'
סמג עשין ע"ב טושי"ע ח"מ
ס"ג ש"ע ט"ו י'
קב י"א מ"י פ"ו מהל'
גניבה ה"ל י' ועין
במ"מ סמג עשין ע"ב
טושי"ע ח"מ ט"ו ש"ע
ספיק ב' י'
קב י"ב מ"י פ"ו מהל'
מחנות עשין ה"ל י'
סמג עשין ע"ב טושי"ע ח"מ
ס"ג ש"ע ט"ו י'
קב י"ג מ"י פ"ו מהל'
גניבה ה"ל י' ועין
במ"מ סמג עשין ע"ב
טושי"ע ח"מ ט"ו ש"ע
ספיק ב' י'

מדקאמר בכל מקום. לוקחין ארבעה וחמשה אלמא האי דקמפליג
בין ביימות למדבריות אשתי לאן פליג ולקולא קאי: **שבישפא.** חבילי
ומורות: שומר שכרו הוא נוטל במעות ואין לו חלק בעלים אצל
אריס חולק בזמורות ובעלים וצ"ל: **וספורטני.** מאזנים גדולים
ומוכרין פירות במשקל כדרך התגרים
דכין דמוכרין צפרהסיא לא גנבוס:
רוב. ממנו משלו צלה גזילה הולכין
אחר הרוב ונהנין ממנו: **אפילו**
מיעוט משלו. תלין ואמרינן האי
מדי דהיבז ליה מדידיה הוא:
אדא. שם האיש: **דיילא.** שמש
דרכן: **סמיר מנפשו.** דקיימא לן
בפרק שני ד"ע (דף טו): דמוכר
לאכז גופו נדיס דקמי המינין
והמסורות מורדין אותן לצור ולא
מעלין: **מסור.** מלשין המוסר ממון
חבירו לאנסים: **סקיל ויסיב.** לרז
חסדא: **סקיל וסקיל.** לנפשיה מדקדק
בחלוקה ואינו מוותר מחלוק כלום. לטון
אחר מחנה היה נוטל ודך שאל
האריסין לטול שלישי: **[קרא אנפשיא].**
רז חסדא נדיק והאריס חוטא
ונלפן מילו לרז חסדא דסקלו ונטל
מלקו: **כי ישל אלוה נפשו.** משליך
הקב"ה נשמתו ומאכז ממנו נשמה
אחת: **אל הגזול דל כי דל הוא.**
א"ע שדל הוא ואין לו מה לגזולו:
אל חדא עני בעטרי. מעשר עני
ולקט שמה ופאה המתמלקין
בשעריך אל מדחאה צס: **וקבע אס**
קובעיה נפש. גזול נפש גזוליהס:
בעלים דהשפא. גזול שנעשה עכשיו
בעלים לממון: **ואכל קצירך ולחמך.**
ודומה לך כחולב צניף וצנתיך לפי
שארן לך שז צמה לפרנסס: **מחמס**
בני יהודה. מגזול שעשו מעלה אי
עליהם כאילו שפכו דס נקי: **המית**
הגבעונים. כדמפרש לקמיה שהמית
כהני נוצ שעיו מספקים מיס ומזון
לגבעונים שהגבעונים היו משמשין
למזבח חוטנין עלים ושואלי מיס
ומעלה עליו כאילו המית הגבעוניי: **(א)**
[אל נפש בניו וצנוטיו א]. הא
מחת נפש בעליו יקח לא נפקא לן
אלא נפש הגחלת) אלל בניו וצנוטיו
לא נעש גזול אפשי בני הגזול:
דלע יסיב דמי. מחמסן יהיב דמי וזה
לא היה רוזה למכור: **אלל לא יינוס**

מדאמר בכל מקום ש"מ אסיפא קאי ולקולא
ש"מ: ולא משומרי פירות כו': **(ב)** רב זבין
שבישתא מאריסא א"ל אביי והא תנן ולא
משומרי פירות עצים ופירות א"ל ה"מ בשומר
דלית ליה בגופא דארעא מידו א"בל אריס
דאית ליה בגוויה **(ג)** אימא מדנפשיה קא מוכין
ת"ר בשומרי פירות לוקחין מהן כשהן יושבין
ומוכרין והסלין לפניהם וטורמני לפניהם וכולן
שאמרו הטמן אסור לוקחין מהן מפתח
הגינה אבל לא מאחורי הגינה איתמר גזולן
מאימת מותר לקנות הימנו רב אמר עד
שתהא רוב משלו ושמואל אמר אפילו מיעוט
שלו יאורי ליה רב יהודה לאדא דיילא כדברי
האומר אפילו מיעוט שלר ממון מסור רב
הונא ורב יהודה חד אמר מותר לאברו ביד
וח"א אסור לאברו ביד מ"ד מותר לאברו ביד
א"א יחא ממוני חמור מגופו ומ"ד א"א אסור
לאברו דלמא הוה ליה ורעא מעליא וכתבי
יבין **(ד)** רשע וצדיק ילבוש: רב חסדא הוה
ליה ההוא אריסא דהוה תקיל ויהיב תקיל
ושקיל סלקיה קרא אנפשיה **(ה)** וצפון לצדיק
חיל חומא יכיו מה תקות חנף כי יבצע כי ישל
אלוה נפשו **(ו)** רב הונא ורב חסדא חד אמר
נפשו דנגזל וח"א נפשו של גזולן מ"ד נפשו
של נגזל דכתיב יכן ארחות כל בוצע בצע
את נפש בעליו יקח מ"ד נפשו של גזולן
דכתיב אל תגזול דל כי דל הוא ואל תדכא
עני בשער כי ה' יריב ריבם וקבע את
קובעיהם נפש ואידך נמי הכתיב נפש בעליו
יקח מאי בעליו בעליו דהשתא ואידך נמי
הכתיב וקבע את קובעיהם נפש מה טעם
קאמר מה טעם וקבע את קובעיהם משום
דקבעי נפש א"ר יוחנן **(ז)** כל הגזול את חבירו
שוה פרוטה כאילו נוטל נשמתו ממנו שנאמר

ושמנים וסלפוס. שדרך האיש למוכרין ואין עושה את אשתו שליח
לכך ושמה גנבתו מצעלה: **כספ.** נענף ואין הבעל מקפיד:
והכרדין. בעלי בית הכד שהגרין הן צממן לוקחין מן נשיהס) וימים
מכירה צפרהסיא ודבר מרובה דאין
יכולה לגנוב כל זאת ולעשות צניעא
אלל לא צמעות דגנבתו ויכולה לעשות
צניעא ולא ירגיש בעלה. ל"א צמעות
צמעותן שטלתן מן המעטן ואין
דרך למוכרין קץ: **בגליל העליון.**
שהשמן סס ציורק ומקפיד על דבר
מועט: **רבינא.** גזאל דקרא היה:
כבלי. שרשרות וזב: **ושירי.** למדיין:
לכני מחווא. עשירים הס:
בתרנא. הפוכס מוליא. מצד למר
דבר מועט על ידי שטיפה ואין הבע"ה
מקפיד ומן הדיון הן שלו והמקפיד לא
הוי קפידא: **ספורק מוליא.** ע"י
הקוליס שקורין קדוני"ס: **סורק.**
פילוג"ס קך סס האומנות על סס שהוא
סורקו צקוליס ענין מסרק: **של**
בעל הכיס. שדבר תשוב הוא ולא
מחיל: **ספוכס נוטל ג' חוטין.** דבר
אורגי בגדי למר לארוג שלשה חוטין
ממין אחד צסוף הצגד והכוכס נוטלן
ומשוח הצגד ומייסחו: **ואס היה**
הסוט סמור. שחרגו צגד לכן רשאי
לעול הכל לפי שהסמור מגנה את
הלצן: **המיט ששייר מן הסוט כדי**
לספור צו. וצגמרא **[ע"כ]** מפשי שיעור
תפירה: **ה"ג ומטילת שהוא ג' על**
ג'. מיט שהשוה את תפירתו וקילע
הימנה מטילת קטנה שלס אצבעות
על שלס אצבעות הרי אלו של צבע"צ:
מעלה. ילד"יי"ר צלע"ו קטנה
ומחלק צה את הסכריס וספאין
שהוא משוח דקין הן טעני"ס
צלע"ו: **כצטיל.** קרדוס ומפיל
ספאין גסין: **אלל בעל הכיס.**
שפיך יוס: **נסורס.** אפי" דק דק
היולא מתחת התקדס שהיול דק מחד
של בעל הצית. ורישא צקנלן שקיבל
לצנות הצית צדמיס קלוציס: **גב' ול**

תורה אור השלם

1. יבין וצדיק ילבוש
וקבע יבין וצדיק
2. טוב יחיל בני בנים
אצפון לצדיק חיל
חוטא: משלי יב כב
3. כי מה תקות חנף כי
יבצע כי ישל אלוה
נפשו: איוב כח ח
4. בן ארחות כל בוצע
בצע את נפש בעליו
יקח: יבין י
5. אל תגזול דל כי דל
הוא: א"ע שדל כי דל
הוא ואין לו מה לגזולו:
אל חדא עני בעטרי
מעשר עני ולקט שמה
ופאה המתמלקין
בשעריך אל מדחאה
צס: וקבע אס קובעיה
נפש: משלי כב כב-כג
6. ואכל קצירך ולחמך
יאכלו פקיד ובונוק
יאכל צאנך וצקד יאכל
גפנך ותאנתך ירשע ערי
מבצריך אשר אתה
בוטח בתרבי: ירמיהו ה י
7. מצרים לשמחה
תהיה וארם למדבר
שמחה תהיה מחמס בני
יהודה אשר שפכו דס
נקיא פאריבם: יואל ד יט
8. ויהי רעב בימי דוד
שלה שנים שנה אתרי
שנה וצקד דוד את פני
י ויאמר יי אל שאול
ואל בית הדמים על
אשר דמית את
הגבעונים: שמואל ב כא א

הנהרות הב"ח

(ב) גמ' אימא מדנפשיה
קא מוכרין יבין ענין פק
אלו מילתות דף כב כמי
ד"ה מן וטולא: **(ג)** רש"י
ד"ה המית וכו' הגבעונים
הסיד ותמי" מ"ה וכו'
נפש דדידה הוא מחת
נפש:

גליון הש"ס

גמ' כל הגזול את חבירו.
ענין צ"ח ד' ח' ע"ב טוס
ד"ה וז גנפוס:

לעני רש"י
קורדני"ש [יהודי"ש].
יהודים פולח"ש
[פולח"ש]. כוכס.
דיליי"ר [דיליידי"ר].
מצד [מפין גרון]. טב"ש
[טיביי"ש]. דקיס, דרס.

מוסף רש"י

אל תגזול דל כי דל
הוא. אף אס דל הוא
ואין לו עור, אל תגזלה,
והוא אחד מארבע לטעות
ש"י משמש ב"ן אס
(ב"ח ק"ב). וקבע את
קובעיהם נפש. וגזול
את גחליהס, ומה וקבע
מהן את נפשו, שגוימס
הגוליס רעה לעלמן
(שם). שהיו מספיקין
להן מיס ומזון. סהיס
היו מספיקין להס מזון
לגבעונים, שהיו חוטני
עליס ושואלי מיס למזבח,
כדכתיב [יהושע ט] ולא
יכרת מסס חוטני עליס
ושואלי מיס לצית אליה
(יבמות טח).